

Robert Zegadło

Działalność Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego

W lipcu bieżącego roku kończy się 4-letnia kadencja Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego, która stanowiła kontynuację funkcjonującej od 1997 r. komisji o tej samej nazwie. Komisja obecnej kadencji działa na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 2002 r. (Dz.U. Nr 55, poz. 476), które weszło w życie z dniem 1 lipca 2002 r. Z tej okazji warto przedstawić łączny dorobek Komisji Kodyfikacyjnej obu wspomnianych kadencji, to jest od 1997 r.¹

¹ Obecny skład Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego przedstawia się następująco: Przewodniczący Komisji – prof. dr Zbigniew Radwański; Zastępca przewodniczącego Komisji – prof. dr hab. Tadeusz Ereciński, Prezes Izby Cywilnej Sądu Najwyższego; Członkowie Komisji: dr Gerard Bieniek, Sędzia Sądu Najwyższego, Katarzyna Gonera, Sędzia Sądu Najwyższego, Jacek Gudowski, Sędzia Sądu Najwyższego, dr hab. Andrzej Jakubecki, kierownik Katedry Postępowania Cywilnego i Międzynarodowego Prawa Prywatnego Uniwersytetu im. Marii Skłodowskiej-Curie w Lublinie, prof. dr hab. Mirosław Nazar, dyrektor Instytutu Prawa Cywilnego Uniwersytetu im. Marii Skłodowskiej-Curie w Lublinie, prof. dr hab. Maksymilian Pazdan z Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, Stanisław Rudnicki, Sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku, były prezes Izby Cywilnej SN, prof. dr hab. Stanisław Sołtysiński z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, prof. dr hab. Feliks Zedler, kierownik Katedry Prawa Cywilnego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, prof. dr hab. Czesława Żuławska, Sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku; Sekretarz Komisji: Robert Zegadło, Sędzia Sądu Okręgowego w Warszawie.

Skład Komisji poprzedniej kadencji różnił się o tyle, że nie byli jej członkami prof. dr hab. Andrzej Jakubecki i prof. dr hab. Mirosław Nazar, natomiast członkami oprócz osób wymienionych wyżej byli: prof. dr hab. Ewa Łętowska, prof. dr hab. Andrzej Całus, prof. dr hab. Marian Kępiński, prof. dr hab. Andrzej Mączyński, prof. dr hab. Jerzy Rajski oraz sędzia NSA Włodzimierz Ryms. Sekretarzem Komisji poprzedniej kadencji była sędzia Katarzyna Gonera.

Komisje kodyfikacyjne odegrały znaczącą rolę w historii nowoczesnych kodyfikacji prawa cywilnego i gospodarczego w Polsce, poczynając od odrodzenia w 1918 r. Wielkie zasługi miała Komisja działająca w okresie międzywojennym. Do jej dorobku należały kodeks handlowy, prawo upadłościowe oraz prawo układowe, które w sposób szczególny przetrwały próbę czasu. Dziełami kolejnej Komisji Kodyfikacyjnej, działającej na przełomie lat 50-tych i 60-tych są obecnie obowiązujące kodeksy: cywilny, rodzinny i opiekuńczy oraz postępowania cywilnego.

Powołanie współczesnej Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego wynikało przede wszystkim z dwóch przyczyn:

1) potrzeby dostosowania polskiego prawa cywilnego do nowych realiów społeczno-ekonomicznych,

2) konieczności implementacji prawa europejskiego (w tym zakresie projekty komisji przyswoiły naszemu prawu nie tylko wcześniejszy dorobek prawny Wspólnoty, ale także uwzględniły najnowsze ustawodawstwo unijne, dokonując w tym zakresie stosownej implementacji równocześnie z państwami członkowskimi, a niekiedy nawet wyprzedzając je).

I. Nowelizacje kodeksu cywilnego oraz ustawy odrębne w zakresie prawa cywilnego materialnego

1. Ustawa z dnia 26 lipca 2000 r. (Dz.U. Nr 74, poz. 857).

Celem ustawy było zapewnienie niezbędnej ochrony leasingobiorców w ramach wprowadzonej do kodeksu cywilnego regulacji umowy leasingu jako nowego typu umowy nazwanej. Tą samą ustawą dokonana została nowelizacja kodeksu cywilnego w zakresie umowy agencyjnej, podyktowana koniecznością dostosowania prawa polskiego do prawa wspólnotowego w związku ze staraniami Polski o członkostwo w Unii Europejskiej. Uwzględnia ona postanowienia dyrektywy 86/653/EWG w sprawie harmonizacji praw państw członkowskich dotyczących niezależnych agentów handlowych.

2. Zgodność cywilnoprawnej ochrony konsumenta z wymaganiami prawa europejskiego została osiągnięta dzięki m.in.:

a) ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumenta oraz o zmianie przepisów kodeksu cywilnego, kodeksu postępowania cywilnego i kodeksu wykroczeń, implementującej cztery dyrek-

tywy WE, które dotyczą umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość, niedozwolonych postanowień umownych i ich kontroli oraz odpowiedzialności za produkt o właściwościach niebezpiecznych,

b) ustawie z dnia 13 lipca 2000 r. o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń oraz ustawy o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 74, poz. 855), implementującej dyrektywę 94/47/WE z dnia 26 października 1994 r. o ochronie nabywców w odniesieniu do niektórych aspektów umów o nabyciu prawa do czasowego korzystania z jednej lub kilku nieruchomości,

c) ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 141, poz. 1176) implementującej dyrektywę 99/44/WE z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie pewnych aspektów sprzedaży towarów konsumentom i związanych z tym gwarancji.

3. Ustawa z dnia 14 lutego 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 49, poz. 408).

Dotyczy ona szerokiej nowelizacji kodeksu cywilnego w zakresie:

- a) zrzeczenia się nieruchomości,
- b) prokury,
- c) problematyki osób prawnych, przedsiębiorców, przedsiębiorstw i ich oznaczeń,
- d) zawierania umów.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw dotycząca odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej (Dz.U. Nr 162, poz. 1692).

Ustawa ta weszła w życie 1 września 2004 r., jej celem było doprowadzenie do zgodności przepisów regulujących odpowiedzialność za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej z art. 77 ust. 1 Konstytucji, uwzględniając w tym zakresie orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Odpowiada też wymaganiom prawa europejskiego

w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej za szkody wynikające z braku lub nienależytej implementacji prawa europejskiego.

II. Nowelizacje kodeksu rodzinnego i opiekuńczego

1. Ustawa o zmianie ustaw – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, Kodeks postępowania cywilnego, Prawo o aktach stanu cywilnego, ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w RP oraz niektórych innych ustaw (ustawa z dnia 24 lipca 1998 r., Dz.U. Nr 117, poz. 757).

Zawiera ona regulację dotyczącą zawierania małżeństw wyznaniowych o skutkach cywilnych, a jej przygotowanie było podyktowane koniecznością dostosowania przepisów prawa wewnętrznego do postanowień ratyfikowanej umowy międzynarodowej w postaci Konkordatu pomiędzy Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską.

2. Ustawa o zmianie ustaw – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, Kodeks cywilny, Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (ustawa z dnia 21 maja 1999 r., Dz.U. Nr 52, poz. 532).

Ustawa wprowadziła ponownie – po ponad pięćdziesięciu latach nieistnienia w polskim prawie rodzinnym – instytucję separacji małżeńskiej orzekanej przez sąd, regulując w szczegółowy i kompleksowy sposób jej skutki. Projekt przepisów o separacji opracowany z inicjatywy poselskiej budził istotne zastrzeżenia merytoryczne, wobec czego Komisja Kodyfikacyjna Prawa Cywilnego wystąpiła z własnym projektem, który ostatecznie został przyjęty przez Sejm.

3. Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw, dotycząca stosunków majątkowych między małżonkami i art. 84 k.r.o. (Dz.U. Nr 162, poz. 1691), weszła w życie 20 stycznia 2005 r. Zasadniczym przedmiotem ustawy jest dostosowanie regulacji stosunków majątkowych między małżonkami do współczesnych warunków społeczno-ekonomicznych.

III. Prawo handlowe

1. Kodeks spółek handlowych – ustawa z dnia 15 września 2000 r. (Dz.U. Nr 94, poz. 1037 z późn. zm.).

Liczący ponad 60 lat kodeks handlowy nie odpowiadał wszystkim potrzebom przedsiębiorców i inwestorów, a w warstwie pojęciowej (ję-

zykowej) nie był dostosowany do współczesnego polskiego systemu prawnego. Za nowym opracowaniem materii spółek handlowych przemawiały nie tylko względy formalno-systematyczne, ale i merytoryczne. Jest to nowoczesny i zharmonizowany ze standardami Unii Europejskiej akt regulujący wspomniane spółki. Opiera się na założeniu, że prawo spółek handlowych powinno wspierać przedsiębiorczość przy jednoczesnej ochronie bezpieczeństwa obrotu i interesu inwestorów. Dotychczasowy katalog spółek prawa handlowego został poszerzony o dwa kolejne typy – spółkę partnerską i spółkę komandytowo-akcyjną. Przewidziano szeroką możliwość przekształceń podmiotowych – łączenia się, podziału i innych przekształceń spółek.

2. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 60, poz. 535).

Generalnym założeniem ustawy jest dostosowanie prawa upadłościowego i układowego (które mimo dokonanych w latach 90-tych licznych zmian pozostawało nacechowane podejściem przedwojennego ustawodawcy i nie odpowiadało potrzebom praktyki) do potrzeb nowoczesnego obrotu gospodarczego z uwzględnieniem pomijanych dotychczas aspektów międzynarodowych, w tym wymagań prawa europejskiego. Ustawa ma na celu racjonalizację i optymalizację postępowania z niewypłacalnymi podmiotami gospodarczymi poprzez usprawnienie i uelastycznienie procedury, obejmuje też problematykę upadłościową i układową w odniesieniu do tych szczególnych podmiotów, dla których poprzednio funkcjonowały w tym zakresie szczególne rozwiązania w przepisach odrębnych (banki, zakłady ubezpieczeń). Istotny był tu aspekt dostosowania do prawa europejskiego, w szczególności w zakresie upadłości banków i zakładów ubezpieczeń.

3. Ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i spółce europejskiej (Dz.U. Nr 183, poz. 1538).

Ustawa wprowadza do polskiego prawa handlowego europejską spółkę akcyjną (*societas europaea*). Potrzeba tej implementacji wynikała z rozporządzenia Rady 2001/2157/WE z dnia 8 X 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej oraz dyrektywy Rady 2001/86/WE uzupełniającej statut spółki europejskiej w odniesieniu do zaangażowania pracowników. Powołane rozporządzenie tworzy nową instytucję prawną w postaci

ponadnarodowej formy spółki kapitałowej (akcyjnej). Wprawdzie taki instrument prawny, jakim jest rozporządzenie w prawie europejskim, nie wymaga zasady transpozycji, a nawet wyłącza wydawanie przepisów przenoszących jego postanowienia do prawa krajowego. Nie oznacza to jednak, że nie zachodzi konieczność wydania przepisów szczególnych, na których potrzebę wskazuje samo rozporządzenie (albowiem spółka europejska wymaga wkomponowania w krajowe regulacje dotyczące spółek akcyjnych i w zależności od tych regulacji będzie miała tyle odmian, ile odmienności regulacji w poszczególnych prawach wewnętrznych).

Ustawa objęła aspekty pracownicze, o których mowa w powołanej dyrektywie, a nadto objęła implementację Europejskiego Zgrupowania Interesów Gospodarczych.

IV. Nowelizacje kodeksu postępowania cywilnego i odrębne ustawy procesowe

1. Ustawa z dnia 24 maja 2000 r. (Dz.U. Nr 48, poz. 554).

Wprowadziła ona postępowanie uproszczone i zmiany w środkach zaskarżenia.

Zasadniczą część ustawy stanowiło wprowadzenie postępowania uproszczonego dla dochodzenia roszczeń w drobnych sprawach.

2. Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Polska pozostawała wśród krajów, z których wpływała do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka największa liczba skarg na przewlekłość postępowania sądowego, zarzucających naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji o prawach człowieka. Trybunał ten w orzeczeniu z dnia 26.10.2000 r. (Kudła przeciwko Polsce) uznał, że jeżeli porządek prawny danego państwa nie przewiduje możliwości uruchomienia odrębnego postępowania w przedmiocie uzyskania zadośćuczynienia (odszkodowania) za przewlekłość postępowania sądowego, to zachodzi też naruszenie art. 13 Konwencji, ustalającego prawo do skutecznego środka odwoławczego. Takie stanowisko Trybunału oznacza, że jeżeli dane państwo ustanowi własną procedurę dochodzenia odszkodowania za przewlekłość postępowania sądowego, to przed wykorzystaniem tej procedury nie będzie

można kierować do Trybunału skargi dotyczącej naruszenia art. 6 Konwencji. Podkreślono, że procedura ta musi odpowiadać ogólnym wymaganiom „skuteczności” środków odwoławczych, w ujęciu art. 13 Konwencji (realna i efektywna).

W ustawie przewidziano efektywny i realny sposób kwestionowania przewlekłości postępowania sądowego oraz dochodzenia rekompensaty pieniężnej w razie stwierdzenia przewlekłości. Wspomnianej efektywności i szybkości uzyskania ochrony prawnej służy „wkomponowanie” skargi w postępowania zażaleniowe prowadzone według procedury właściwej dla danej kategorii sprawy dotkniętej przewlekłością.

3. Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz.U. Nr 172, poz. 1804).

Ustawa ta w swojej zasadniczej części dokonała przebudowy postępowania zabezpieczającego i zmodernizowała postępowanie egzekucyjne między innymi rozbudowując nowoczesne i mniej dolegliwe sposoby egzekucji (np. przez zarząd przymusowy) oraz wprowadzając także dotychczas nieznaną prawu egzekucyjnemu sposoby egzekucji – egzekucję uproszczoną z nieruchomości oraz egzekucję przez sprzedaż przedsiębiorstwa lub gospodarstwa rolnego.

Zmiany w tym zakresie wynikały z powszechnie odczuwanej potrzeby zwiększenia skuteczności egzekucji, zwłaszcza wobec negatywnych zmian w sferze stosunków społecznych i ekonomicznych polegającej na nagminnym uciekaniu od odpowiedzialności, nieregulowaniu zobowiązań, próbach „wyprowadzania” majątku przez dłużników. Niemniej jednak ze względów społecznych zwiększono ochronę dłużnika w zakresie eksmisji z lokalu.

W ramach tej ustawy znalazły się fragmentaryczne zmiany w części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego, których celem była eliminacja możliwości orzekania z urzędu (ponad żądanie stron) oraz eliminacja unormowań kształtujących zasadę prawdy obiektywnej, wreszcie także usunięcie błędów normatywnych, dostosowanie do zmian nomenklatury, niezbędne zmiany w konsekwencji uznania przepisów za niekonstytucyjne.

4. Ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. dotycząca skargi kasacyjnej oraz skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Ta ostatnia instytucja została wprowadzona w konsekwencji nowelizacji art. 417 i nast. k.c. (odpowiedzialności za szkody wynikające

z wykonywania władzy publicznej, Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98). Wprowadzenie wspomnianej skargi połączono z zasadniczą zmianą modelu kasacji, która stała się skargą kasacyjną przysługującą od prawomocnych orzeczeń, podobnie jak ma to miejsce w procedurze karnej.

Ustawa uwzględniła orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w kwestii wznowienia postępowania.

5. Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 172, poz. 1438).

Ustawa weszła w życie 10 grudnia 2005 r. Wprowadza ona instytucję mediacji oraz reguluje mediację prowadzoną przed wszczęciem postępowania sądowego i mediację w trakcie takiego postępowania. Regulacja ta znajduje ramowe zastosowanie do wszystkich rodzajów spraw, zawiera jednak także szczególne regulacje dotyczące spraw rodzinnych.

6. Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. dotycząca sądu polubownego (Dz.U. Nr 178, poz. 1478).

Ustawa ta weszła w życie 17 października 2005 r. Jej tematyka została ujęta w kodeksie postępowania cywilnego jako dodatkowa (ostatnia) część tego kodeksu, co akcentuje pozasądowy charakter rozstrzygania sporów i wynika też z rozbudowania i doprecyzowania regulacji. Regulacja nawiązuje do prawa modelowego UNIDROIT i uwzględnia wymagania wiążącej Polskę w tym zakresie Konwencji nowojorskiej. Ma ona zastosowanie zarówno do arbitrażu wewnątrz krajowego, jak i do międzynarodowego (kwestia uznawania i stwierdzania wykonalności orzeczeń zagranicznych sądów polubownych).

7. Ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Reguluje ona zasady, warunki i tryb przyznawania osobom fizycznym mającym miejsce zamieszkania lub zwyczajnego pobytu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej prawa pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych, które ma być wszczęte lub jest prowadzone w Polsce; a także zasady, warunki i tryb przyznawania osobom fizycznym mającym miejsce zamieszkania lub zwyczajnego pobytu w Polsce prawa pomocy na potrzeby postępowania w sprawach cywilnych, które ma być wszczęte lub jest prowadzone w innym państwie członkowskim Unii

Europejskiej. Ustawa stanowi implementację dyrektywy 2003/8/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie usprawnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych poprzez ustanowienie minimalnych zasad odnoszących się do pomocy prawnej w sporach o tym charakterze.

8. Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. dotycząca kosztów sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

Ustawa weszła w życie 2 marca 2006 r. Jej celem jest uproszczenie procedury pobierania opłat sądowych (znaczne zwiększenie zastosowania opłat stałych) i ich zmniejszenie (opłata stosunkowa z 8 do 5% wartości przedmiotu sporu). Obok zasad postępowania ustawa zawiera bowiem „taryfikator” opłat, który dotychczas był zamieszczany w rozporządzeniu wykonawczym.

V. Inne projekty przekazane do Ministerstwa Sprawiedliwości, w tym będące w roku prac legislacyjnych:

– Projekt nowelizacji kodeksu cywilnego w zakresie umowy ubezpieczenia. Projektowana regulacja stanowi istotny element zmian prawa ubezpieczeń gospodarczych zapoczątkowanych zmianami dokonanymi czterema ustawami z dnia 22 maja 2003 r. (tzw. pakiet ustaw ubezpieczeniowych). Projekt znajduje się obecnie w Sejmie.

– Projekt nowelizacji kodeksu cywilnego i ustawy o księgach wieczystych i hipotece dotyczący długu gruntowego. Prace legislacyjne zostały przerwane na etapie prac komisji sejmowej Sejmu poprzedniej kadencji z powodu zakończenia kadencji Sejmu.

– Projekt ustawy o spółdzielni europejskiej, którego celem jest implementacja dwóch aktów prawa europejskiego: rozporządzenia 1435/03/WE w sprawie statutu spółdzielni europejskiej oraz dyrektywy 2003/72/WE uzupełniającej powołane rozporządzenie w odniesieniu do zaangażowania pracowników. Część projektu dotycząca aspektów pracowniczych została przygotowana w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej.

– Projekt nowego ujęcia zrzeczenia się nieruchomości. Podjęcie prac w tym zakresie było konsekwencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2005 r. K 9/04.

– Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Projekt dotyczy modernizacji unormowań w zakresie międzynarodowego postępowania cywilnego.

– Projekt ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe. Projekt uwzględnia fakt, iż toczą się w Unii Europejskiej prace nad rozporządzeniami dotyczącymi prawa właściwego dla zobowiązań umownych (tzw. „Rzym I”) oraz prawa właściwego dla zobowiązań niewynikających z czynności prawnych (tzw. „Rzym II”). W projekcie uwzględnia się ostatnie tendencje w tym zakresie.

– Projekt ustawy o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego i Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. W zasadniczej części projekt ten dotyczy spraw o ubezwłasnowolnienie, ponadto zawiera propozycję regulacji doręczeń pism sądowych na skrytki pocztowe.

– Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw. Projekt obejmuje tematykę stosunków prawnych między rodzicami i dziećmi, w szczególności takie zagadnienia, jak: pokrewieństwo, ustalenie i zaprzeczenie macierzyństwa, ustalenie i zaprzeczenie ojcostwa, uznanie oraz unieważnienie uznania dziecka, władzę rodzicielską, obowiązek alimentacyjny, kontakty z dzieckiem oraz zastępczą pieczę nad dzieckiem.

– Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze. Potrzeba nowelizacji wynika z doświadczeń płynących ze stosowania ustawy w praktyce.

VI. Od około roku trwają prace nad założeniami ewentualnego przyszłego kodeksu cywilnego. Efektem tych prac będzie publikacja Zielonej Księgi zawierającej postulaty *de lege ferenda* w zakresie prawa cywilnego, z przeznaczeniem do wykorzystania bądź w pracach nad nowym kodeksem cywilnym, bądź w dalszych pracach nad modernizacją obecnego kodeksu. W ramach tego przedsięwzięcia przeprowadzono spotkania dyskusyjne z udziałem ekspertów holenderskich, na których konfrontowano rozwiązania polskiego prawa cywilnego z rozwiązaniami prawa europejskiego i wiodących systemów prawnych Europy Zachodniej – w szczególności prawa holenderskiego (Holandia ma w tej chwili najnowocześniejszy, jak się wydaje, kodeks cywilny w Europie, który stanowił

wzorzec dla twórców litewskiego kodeksu cywilnego a obecnie jest punktem odniesienia dla kodyfikatorów prawa cywilnego w Czechach, na Słowacji i Węgrzech).

Dotychczasowe spotkania dyskusyjne były poświęcone następującym zagadnieniom: użytkowanie wieczyste a prawo zabudowy, zabezpieczenia rzeczowe, nowe tendencje w prawie spadkowym, wybrane zagadnienia z zakresu ochrony dóbr osobistych, odpowiedzialności kontraktowej i deliktowej, wybrane zagadnienia z zakresu problematyki osób prawnych, wybrane zagadnienia czynności prawnych, zaś ostatnie spotkanie było poświęcone papierom wartościowym. W ramach omawianego przedsięwzięcia w dniach 26-27 stycznia 2006 r. odbyła się konferencja z udziałem ekspertów holenderskich i niemieckich na temat implementacji prawa konsumenckiego.

VII. Do zadań Komisji Kodyfikacyjnej należy także przygotowywanie opinii prawnych dotyczących zagadnień prawnych z zakresu prawa cywilnego. W każdym roku, na prośbę różnych jednostek organizacyjnych Ministerstwa Sprawiedliwości, Komisja Kodyfikacyjna wyraża swoje stanowisko w kilkudziesięciu tego rodzaju sprawach. Znaczącą w tym liczbę stanowią opinie w sprawie zasadności skarg konstytucyjnych. Istotnym przedmiotem opinii są również projekty aktów prawnych przygotowanych w Ministerstwie Sprawiedliwości, a także nadesłanych przez inne resorty lub zainicjowanych w Sejmie lub Senacie.